

Вазовата България

Всяко време има своите велики личности. Те не могат да се съпоставят едни с други поради простата причина, че във всяка епоха се менят ценностите и уважаваните качества. В освободена България новопостигнатата свобода е оставяла сладък вкус в устата и гордост в сърцата на предците ни. Те са преоткривали любовта си към родината и са я възхвалявали наравно със своите майки.

Вазов е изключителен българин, посветил целият си живот на една-единствена цел - да обича България. Всяко едно от стихотворенията му ясно разкрива благоговението на поета. Той смесва различни чувства в тях – понякога хвали родолюбците, друг път осмива лъжепатриотите и самозабравилите се съотечественици, трети път пее песни във възхвала на родината. Отечеството, което му е по-скъпо от живота. Вазов е своеобразен защитник на България, отдал сърцето и душата си, той ѝ посвещава цялото си творчество.

България...

Толкова свята за най-българския поет и борците за свобода. Толкова обичана и възхвалявана, толкова почитана. Да умреш в името на родината си или да посветиш живота си на нея. Трудно е да се определи кое е по-величаво. Трудно е и за хората в днешно време да осъзнаят чувствата, които са изпитвали Ботев, Каравелов, Левски и Вазов. Да, лесно е да кажем: “О, те са били патриоти. Любовта към родината е била всичко за тях.” Но не го осъзнаваме. Думите звучат кухо, изгубили първоначалния си блясък от постоянното безсмислено повтаряне. В наши дни Вазовата България е една химера, нещо прекалено далечно и чисто, за да бъде постигнато. Младите хора напускат страната, за която са умирали пращадците им, подучени от собствените си родители, “че там , навън е по-хубаво”. Тези, които остават, хулят ежедневно родината си, а децата им не четат Вазов, “защото е прекалено скучен”.

Скучен или неразбираем? Защото е трудно да почувстваш същото, което е чувствал и великият ни поет, докато е писал “Отечество любезно, как хубаво си ти”. Невъзможно е да откриеш топлината и въздействието в ласкавите му думи, ако никога не си бил учен на родолюбие.

Всъщност нужно ли е да се учи на родолюбие? Не трябва ли то да се чувства със сърцето? Може би така е било в миналото, по времето на Априлското въстание или Освободителното движение. Тогава малките деца са виждали как бащите им заминават с усмивка на лице да умрат за своята родина. Това е бил техният негласен урок по родолюбие, те са имали пример пред себе си, които да следват и уважават.

Днешните деца виждат как родители им заминават за чужбина в търсене на по-добър живот. Урокът по родолюбие никога не се предава, изместен от по-важни. В наши дни хората имат други ценности – концентрирани върху преживяването и следващия ден, те заробват душите си в света на материалното и виждат всичко в по-тъмни краски. Да, вярно – трудно е да мислиш единствено за родината си, докато едва свързваш двата края, но черногледството, което е обзело народа, няма да отmine от само себе си. Много по-лесно е да се оплакваме, че положението в България е печално, вместо да преглътнем поредната обида и да се опитаме да променим нещата. Не говоря за национално обединение или второ Възраждане, а проста промяна. Постепенна и бавна, но сигурна. Промяна към едно по-светло бъдеще, в което хората ще останат в България, защото тук е по-хубаво, а напусналите я ще се завръщат.

“Обединението прави силата”

А българският народ вече е доказал на какво е способен, когато се обедини. Да върнем отново Вазовата България е трудно, почти невъзможно, може би дори ненужно, защото наистина ще е странно, ако всички поети започнат да възхваляват единствено родината си.

Един е Вазов и малко хора притежават гения му или са способни да изпитат толкова искрени чувства към родината си. Времената се менят и хората, нужни на обществото, се променят. Но всеки един народ има нужда от подобен страстен родолюбец, който да разбужда в сърцата ни любовта към отечеството. Нужно е да ги помним, да пазим примера в умовете ни и да се стремим един ден да заживеем във Вазовата България.